

SLEČNA MARLOVÁ

Joe Garcia

Záhadné vraždy

Splendidum družstvo

SLEČNA MARLOVÁ

Záhadné vraždy

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

SLEČNA MARLOVÁ

Záhadné vraždy

Copyright © Joe Garcia, 2024

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-375-5 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-376-2 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-377-9 (PDF)

Obsah

První kapitola
Druhá kapitola
Třetí kapitola
Čtvrtá kapitola
Pátá kapitola
Šestá kapitola
Sedmá kapitola
Osmá kapitola
Devátá kapitola
Desátá kapitola
Jedenáctá kapitola
Dvanáctá kapitola
Třináctá kapitola
Čtrnáctá kapitola
Patnáctá kapitola
Šestnáctá kapitola
Sedmnáctá kapitola
Osmnáctá kapitola
Devatenáctá kapitola
Dvacátá kapitola
Dvacátá první kapitola
Dvacátá druhá kapitola
Dvacátá třetí kapitola
Dvacátá čtvrtá kapitola
Dvacátá pátá kapitola
Dvacátá šestá kapitola

První kapitola

„Marie, mohla bys mi podat cukr?“ zeptala se slečna Kristin Marlová a zvedla oči od stránek knihy, kterou ji půjčila Marie. Byla to vyrovnaná, štíhlá, modrooká žena s úhledně vyčesanými šedými vlasy.

Marie silnější žena s kulatým obličejem a vřelým úsměvem, přikývla a naklonila se přes malý stolek, který je dělil. Postavila před slečnu Marlovou cukřenku a vrátila se k pletení, jehlice jí rytmicky cvakaly. „Co říkáš na ten román, drahá?“

Slečna Marlová se napila zeleného čaje, a pak šálek odložila. „Je to pěkná záhada,“ řekla s náznakem vzrušení v hlase. „Hlavní hrdinka narazí na vraždu na malebném anglickém panství. Je to celé jako od Agathy Christie, i když knihu napsala neznámá autorka, nějaká Millerová.“

Jejich poklidné odpoledne náhle prořízla ostrá výměna názorů shora. Pohledy žen se střetly nad konvicí s čajem.

„Zase paní Hartová a Oliver?“ slečna Marlová přísně zvedla obočí. Hartovi bydleli v bytě přímo nad Mariiným a jejich hlasité neshody se staly v jinak poklidném domě něčím pravidelným. „Kolik má ten chlapec roků?“

Marie si povzdechla. „Nevím přesně, asi mu bude dvacet let. Doufám, že to nebude trvat dlouho,“ řekla a její ruce se zastavily uprostřed pletení. „Je to vždycky tak nepříjemné.“

Hádka však byla stále hlasitější, slova nezřetelná, ale nabitá napětím. Obě přítelkyně si vyměnily znepokojené pohledy. Slečna Marlová odložila knihu stranou a poslouchala, ale nebylo slyšet zřetelných slov.

Hlasy zesílily, a pak se ozvalo bouchnutí dveří a nastalo hrobové ticho.

Slečna Marlová sevřela ruku kolem šálku. „Co si o tom myslíš Marie. Máme je zkontrolovat?“ zeptala se šeptem.

Marie přikývla. „Možná bychom měly,“ řekla a zapomněla na pletení. „Je to hrozné, takový hodný kluk to byl a sotva dovršil osmnácti let zčuchl se s nějakou partou a začal brát drogy. A proto ten kravál, zajisté chtěl zase po paní Hartové peníze.“

Zvedly se ze židlí a místností se rozlehlo tiché klapání jejich bot na dřevěné podlaze. Přesunuly se ke schodišti a každý krok blíž k bytu paní Hartové v nich vyvolával nový záchvěv neklidu. Ticho nad nimi bylo husté, nepřírozené. Jako by samotné stěny budovy zadržovaly dech.

Slečna Marlová se ujala vedení, zvědavost a obavy ji hnaly kupředu. Když se blížily ke dveřím bytu paní Hartové, zaslechly slabé praskání čehosi neidentifikovatelného.

„Kristin,“ zašeptala Marie a položila přítelkyni ruku na paži. „Cítíš to?“

Slečna Marlová přičichla ke vzduchu. „Je to cítit jako... spálené maso.“

Vyměnily si zděšené pohledy. „Bože, co se stalo?“ zamumlala slečna Marlová. „Musíme jít dovnitř.“

Ženy vystoupaly posledních pár schodů a zjistily, že dveře do bytu jsou pootevřené. Jen na okamžik zaváhaly, strčily do nich a otevřely scénu, která se jim navždy vryla do paměti. Obývací pokoj byl potemnělý, závěsy zatažené a vzduch byl hustě prosycený spáleninou. Těžce se vznášel pach čehosi zuhelnatělého a uprostřed stínů spatřily něco v křesle.

Na Marii byl ten pohled příliš, zalapala po dechu a zakryla si ústa rukou. Slečna Marlová přistoupila blíž a zúžila oči.

„Paní Hartová!“ vykřikla. Ale i v šeru viděla, jen hrstku popela, zuby, lebku, pár kostí a část nohy v botě u křesla, které bylo jinak požárem netknuté; vypadalo to, jako by ji strávil lokální požár, který zbytek místnosti nechal nedotčený. „Marie,“ řekla a hlas se jí mírně chvěl. „Zavolej policii,“ přidržela se židle poblíž křesla s ohořelým tělem, aby od té hrůzy neupadla na zem.

Byl to škaredý pohled a hlavně neskutečný. Vystrašená žena přešla do ložnice paní Hartové, kde byl telefon. Marie zavolala do Scotland Yardu, detektivu seržantovi Flyntovi.

Slečna Marlová cítila, jak se jí zvedá žaludek. Tohle nebyl obyčejný oheň. Tohle bylo něco mnohem, mnohem podivnějšího.

Marie se vrátila a zeptala se své přítelkyně: „Rozumíš tomu? Přece, kdyby tady vypukl požár, jak to že nebyl cítit větší dusivý kouř a jak je možné, že shořelo jen tělo a okolní věci nechytly od ohně?“

„Samovznícení. Ty jsi neslyšela o tomto fenomenu?“ podivila se slečna Marlová.

„No to teda neslyšela,“ řekla pohoršeně Marie.

„Já jsem o tom četla,” řekla slečna Marlova. „K dnešnímu dni existuje pouze jeden popis případu samovznícení, u kterého byli přítomni svědci, a patří otci, který se staral o svou mentálně postiženou dceru. A doslova řekl, že si všiml záblesku světla, otočil se a viděl, že jeho dcera je pohlcena plameny. Navzdory požáru dál tiše seděla na židli, nereagovala a nevykazovala žádné známky toho, že by ji něco bolelo. Pokoušel se oheň uhasit a plameny mu na rukou zanechaly popáleniny. Dívka požár přežila, ale upadla do kómatu a brzy zemřela. To odráží jednu z nejpodivnějších věcí na procesu spontánního lidského hoření. Ke spálení lidského těla je zapotřebí velmi vysoká teplota. Krematoria k tomu používají speciálně navržené pece. Téměř ve všech případech samovznícení v bytě však nejsou kolem těla pozorovány žádné stopy hoření, což znamená, že osoba zůstala na jednom místě. Zdá se, že cokoli způsobuje samovolné vznícení, je to, co způsobuje, že člověk v první řadě ztratí vědomí. Lidé prostě vybuchnou. V jednu chvíli mohou sedět uvolněně na židli a v další sekundě se promění ve svazek plamenů. Z jejich těl vystřelují proudy modrého ohně jako plameny z plynového hořáku a po půl hodině se promění v hromadu popela. A tady jsme toho svědky.“

„To je strašné,” vyděsila se Marie.

A kdesi vzadu v mysli slečny Marlové se do popředí dostaly roky čtení o nevysvětlitelných jevech. Věděla, že musí jednat rychle, aby zachránila všechny důkazy, než se ztratí.

Slečna Marlová se opatrně přiblížila ke shořelému tělu a očima zkoumala místnost, zda v ní nejsou nějaké stopy po zbrani nebo příčině požáru. Nábytek byl v nepořádku, jako by tu došlo k zápasu, ale kromě ostatků paní Hartové nic nevybočovalo z normálu. Všimla

si, že opravdu není nic poškozeno ohněm ve zbytku místnosti. Vypadalo to, jako by se plameny omezily jen na ni.

Jen její nos se plnil štiplavým pachem spáleného masa. Mělce se nadechla, snažila se nevdechovat zkažený vzduch a sehnula se, aby si něco prohlédla zblízka. Její pohled padl na koberec pod židlí, kde se od těla paní Hartové táhl slabý vzor spálenin. Tvořily nepravidelnou linii, která se náhle zastavila na okraji místnosti. Slečně Marlové bušilo srdce v hrudi. Tohle nebyla náhoda.

V tu chvíli se ozval hlasitý zvuk sirén, který prořízl ticho Malých Benátek. Přijížděla policie. Slečna Marlová však věděla, že musí zjistit, co se tu stalo, než se scéna přeplní policisty. Marie už na ně čekala venku u hlavního vchodu. Musela pochopit tuto ponurou hádanku, aby do chaosu vnesla alespoň zdánlivý řád.

Třesoucícma se rukama sáhla do kabelky a vytáhla malý zápisník a tužku. Začala si dělat poznámky, načrtávala si rozložení místnosti a polohu spáleného těla, zaznamenávala každý detail, který mohla. Pach spáleného masa ji přemáhal, ale soustředila se a hlavou se jí honily otázky. Co mohlo způsobit, že se oheň choval tak podivně? Byla to zbraň? Nebo něco víc... něco nadpřirozeného?

Jak se sirény přibližovaly, slečna Marlová zaslechla hřmot těžkých bot na schodech. Věděla, že její čas je omezený. Naposledy se podívala na popel z ohořelého těla, její oči se zastavily na ohořelé noze s botou a vydala se zpět ke dveřím. Ustoupila stranou, aby pustila dovnitř forenzní specialisty a v hlavě se jí už honily otázky, které položí detektivu Flyntovi, až dorazí.

Záhadná smrt paní Hartové se právě začala vyšetřovat a slečna Marlová cítila zvláštní pocit odpovědnosti za její rozluštění. Byla to

prostě její povaha zvědavé a inteligentní ženy. Ať tak či onak, věděla, že si nedá pokoj, dokud neodhalí pravdu.

Když policisté zaplavili byt, slečna Marlová ustoupila a nechala je pracovat. Když se jeden muž urputně prodíral davem, poznala detektiva Flynta, statného čtyřiceti osmiletého pána s ostrým pohledem s hustými černými vlasy na krátko ostříhané. Byl to elegán, vždy pečlivě oholený. Spatřil ji a zamířil k ní, ve tváři se mu zračilo překvapení.

„Slečno Marlová,“ řekl chraplavým, ale jemným hlasem. „Co tady děláte?“

„Jsem na návštěvě u Marie,“ odpověděla pevným hlasem. „Slyšely jsme nahoře rozruch a našly jsme otevřené dveře. Obávám se, že paní Hartovou potkal strašlivý osud.“

Detektiv Flynt přikývl. „Vypadá to tak,“ řekl a očima zalétl k zápisníku v její ruce. „Všimla jste si něčeho?“

Slečna Marlová mu podala zápisník, v němž úhledným písmem podrobně popsala svá pozorování. „Oheň se nerozšířil,“ řekla. „Jako by pohltil jen paní Hartovou. A podívejte se na ty stopy na koberci.“

Detektiv Flynt studoval stránku a jeho výraz zvažněl. „Možná jste nám právě našla první stopu,“ řekl tichým hlasem. „Pošlu svůj tým, aby se na to podíval.“

„Vypadá to na samovznícení,“ zašeptala slečna Marlová.

„Čekal jsem, kdy s tím přijdete,“ převrátil oči detektiv Flynt.

„Ale přece, kdyby někdo založil oheň úmyslně. Museli by se volat hasiči, protože by hořel celý byt,“ nedala se slečna Marlová.

„Samovolné vznícení člověka bez vnějšího zdroje vznícení je velmi nepravděpodobné,“ zakroutil hlavou detektiv Flynt.

„Ale lidské tělo musí dosáhnout teploty zhruba 3000 stupňů, aby lehlo popelem, a proto je nemožné, aby nábytek neshořel také,“ naléhavým hlasem řekla slečna Marlová.

„Raději mi něco řekněte o vnuku paní Hartové. Vaše přítelkyně Marie se nechala slyšet, že se velice hádali, a proto jste šly, když zavládlo hrobové ticho se podívat o patro výš, co se stalo.“

„Oliver, její vnuk s tím nemá společného,“ řekla rozhodně slečna Marlová.

„Jak si tím, můžete být tak jistá?“ podivil se detektiv.

„Slyšela jsem bouchnout dveře od bytu a až potom bylo ticho,“ přidala se ke slečně Marlové její přítelkyně Marie.

„Ale předtím jste říkaly, že byly dveře od bytu paní Hartové otevřené,“ utřel si z čela pot detektiv.

„A to je ta záhada,“ zašeptala Marie a radostně se podívala na slečnu Marlovou.

Následující dny se nesly ve víru vyšetřování. Policie přicházela a odcházela, sepisovala výpovědi a shromažďovala důkazy. Slečna Marlová se nechala vtáhnout do vyšetřování, její smysl pro detail a bystrý intelekt byly pro přepracovaného detektiva Flynta nečekaným přínosem. Mluvili spolu potichu, sdíleli teorie a postřehy, které jen prohlubovaly záhadu kolem smrti paní Hartové.

Nejvíce ji však zaujal Oliver, tichý, zádumčivý vnuk. Byl posledním člověkem, který viděl svou babičku živou, a měl jasný motiv, proč chtěl její smrt – peníze. Přesto bylo v jeho vyděšených očích něco, co slečně Marlové nesesedělo. Byl skutečně schopen tak hrůzného činu, nebo skrýval něco jiného?

Jednoho večera, když se stíny protáhly a venku se rozzářily pouliční lampy, seděla slečna Marlová v tichu svého pokoje a

myšlenky se jí honily v hlavě. Na vzoru spálenin bylo něco, co jí připomínalo prastarý symbol, který kdysi viděla v zaprášeném svazku v Britské knihovně. Byl to symbol spojený s ohněm, ale ne jen tak ledajakým – s ohněm, který byl kontrolovaný, řízený se zlým úmyslem.

Srdce se jí rozbušilo. Nešlo o pouhou hádku, která se změnila v tragédii, ani o nešťastnou náhodu. Tohle byla vražda a vrah k ní použil prastarou a strašlivou sílu. Z toho zjištění jí přeběhl mráz po zádech a věděla, že narazila na případ, k jehož vyřešení bude potřebovat veškerý svůj důvtip a odvahu.

Zhluboka se nadechla, vzala do ruky tužku a papír a byla připravena ponořit se zpět do temného světa své fantazie – místa, kde se stírají hranice mezi skutečností a fikcí a kde se nejnepředstavitelnější scénáře mohou stát skutečností. Tentokrát však nešlo jen o vzrušení z řešení hádanky, ale o to, aby se podařilo nastolit spravedlnost a ochránit poklidnou komunitu Malých Benátek před neviditelným nebezpečím. A slečna Kristin Marlová se výzvám nevyhýbala.

Den poté si slečna Marlová obula své nejpohodlnější boty a vydala se sbírat informace. Věděla, že v místě, jako jsou Malé Benátky, kde každý ví o každém všechno, se skutečný příběh často nachází v těch nejtišších zákoutích. Procházela dlážděnými ulicemi, s úsměvem zdravila sousedy a měla oči i uši otevřené pro každý náznak drbu nebo podezření, které by ji mohly dovést k pravdě.

Její první zastávkou bylo místní knihkupectví, kde často nacházela útočiště ve svých oblíbených detektivních románech. Majitel, pan Pennyworth, byl studnicí znalostí o historii města a jeho obyvatelích. Přistoupila k pultu a očima zkoumala regály, zda v nich

není nějaká kniha, která by mohla být klíčem k pochopení hrůzné události, již byla svědkem.

„Pane Pennyworthe, dobrý den,“ začala pevným, ale rozvážným hlasem. „Zajímalo by mě, jestli jste za dobu, co jste tady, narazil na nějaké texty o zvláštních požárech nebo starodávných rituálech s ohněm.“

Starý muž vzhlédl od své knihy, pozdravil a oči se mu zvědavě zaleskly. „Ach, slečno Marlová,“ řekl. „Vždycky jste měla zálibu v obskurních věcech.“ Sáhl za pult a vytáhl zaprášenou knihu s názvem „Historie ohně a jeho temnější využití“. Podal jí ji s vědoucím pohledem. „Tohle by mohlo být přesně to, co hledáte,“ řekl tichým hlasem.

Slečna Marlová si knihu vděčně vzala a cítila v rukou tíhu jejích tajemství. Když listovala stránkami, zaujala ji kapitola o okultistech, kteří si říkali Démoni osudu – dávno zapomenutém kultu, který se kdysi v této oblasti praktikoval. Říkalo se, že využívali sílu živlů pro své nekalé účely, a z popisu jejich ohnivých rituálů jí přeběhl mráz po zádech.

Čím víc četla, tím víc byla přesvědčená, že smrt paní Hartové nebyla náhodným činem, ale záměrným vyvoláním prastaré moci. Stopy po popáleninách na koberci odpovídaly symbolům vyobrazeným v knize a lokální charakter ohně se děsivě podobal popisovaným rituálům.

Slečna Marlová se v myšlenkách rozhodla navštívit Olivera. Možná ten mladík věděl víc, než dával najevo, nebo byl stejně ztracený a vyděšený jako ona. Když stoupala po schodech do bytu paní Hartové, na chodbě se stále ještě vznášel pach ohořelého masa.

Zaklepala na dveře a uslyšela šoupání nohou, než se otevřely a odhalily Oliverovu popelavou tvář. Vypadal, jako by několik dní nespál, oči měl zapadlé a oblečení pomačkané. „Slečno Marlová,“ řekl chraplavým hlasem. „Co pro vás mohu udělat?“

Slečna Marlová vešla do bytu a očima zkoumala místnost, jestli v ní nejsou nějaké známky temné magie, o které četla. „Jen jsem tě chtěla zkontrolovat,“ řekla a její hlas zněl mírně. „A možná se na něco zeptat.“

Oliver přikývl a ramena mu poraženecky poklesla. „Nic nevím,“ řekl a hlas se mu zlomil. „Nezabil jsem ji. Přísahám.“ Sedli si na pohovku.

„Věřím ti,“ zkoumavě si ho prohlížela.

Slečna Marlová věděla, že někdy se nejvýmluvnější odpovědi nacházejí v mezerách mezi slovy. Když s ním seděla a v hlavě se jí honily teorie a souvislosti, věděla, že se vydá na cestu, která ji zavede do srdce temnoty, jež si vyžádala život paní Hartové.

Jejich rozhovor byl napjatý, tíha jejich společného smutku a strachu mezi nimi tížila. Slečna Marlová jemně sondovala a snažila se z mladého muže vymámit jakoukoli informaci, která by pomohla vysvětlit podivnou smrt jeho babičky. Oliver však zůstával upjatý a těkal očima po místnosti, jako by hledal únik z hrůzy, která se stala jeho realitou.

„Ty něco tajíš Olivere. Svěř se mi. Uleví se ti.“

„Co bych tajil. Nic nevím. Myslím, že byste už měla jít. Nemám vám, co víc říct.“

„Koho se bojíš?“

„Nechte mě být! Nechte mě být a jděte pryč!“ Oliver se postavil a běhal po pokoji jako šílený.

Někoho se strašně bál, to bylo jisté. Pochopila, že už ji nic podnětného neřekne.

Bylo jasné, že v sobě něco dusí, něco, co ho sžírá. A když se mu slečna Marlová podívala do očí, viděla v nich záblesk něčeho jiného – zoufalství. Jako by ji prosil, aby pochopila, aniž by řekl jediné slovo.

Poplácala Olivera po rameni a sešla po schodech dolů. Hádanka ještě zdaleka nebyla vyřešena, ale měla nový kousek skládačky. Historie okultistů v Malých Benátkách nebyla jen její morbidní zvědavost, byla to stopa.

Následujícího odpoledne se rozhodla navštívit městskou archivářku, paní Thistlewoodovou, která bydlela v domku na okraji vesnické zeleně. Chalupa byla zavalená stohy starých dokumentů a knih a vzduch se plnil vůní starého papíru. Paní Thistlewoodová byla drobná žena s brýlemi na konci nosu.

„Ach, slečno Marlová,“ řekla a oči se jí rozzářily, když vrzly dveře. „Co vás přivádí do mé malé svatyně?“

Slečna Marlová prozradila své podezření a archivářce se rozšířily oči. „Okultisté, Démoni osudu,“ zamumlala a pohládila si bradu. „Byla to vskutku podivná parta. Před staletími byli z této oblasti vyhnáni, ale jejich vliv zůstal v šuškanďe a legendách.“

Paní Thistlewoodová ji zavedla do zadní místnosti, kde na stole ležel otevřený velký svazek v kožené vazbě. „To je všechno, co o nich mám,“ řekla a její hlas zněl tlumeně. „Ale pozor, znalosti na těchto stránkách nejsou pro slabé povahy.“

Slečna Marlová se začetla do starobylých textů a očima zkoumala vybledlý inkoust, aby našla jakýkoli náznak pravdy. Při čtení se dozvěděla o jejich zvrácené víře a moci, kterou se snažili

využít. Obávali se jich pro jejich schopnost ovládat živly, zejména oheň. Čím víc četla, tím víc jí jednotlivé části zapadaly do sebe. Smrt paní Hartové nebyla obyčejná vražda; bylo to poselství, záměr.

„Olivera znám,“ řekla náhle paní Thistlewoodová. „Než začal brát drogy, byl to docela hodný kluk. Škoda, že se s ním Silvie rozešla.“

„Silvie? Kdo je Silvie?“ zpozorněla slečna Marlová.

„Jeho děvče. Drogy prý začal brát, až se s ní rozešel.“

„A kde bych ji našla a jaké je její příjmení?“

„Vy byste za ni chtěla jít? Neznám její příjmení,“ odvětila překvapeně paní Thistlewoodová.

„Jen bych se ji chtěla na něco zeptat. Nevíte, kde bydlí?“

„To nevím, ale co vím, že dělá v Malých Benátkách kadeřnici v salóne slečny Blekové.“

Slečna Marlová pokývala hlavou a znovu se začetla do knihy.

Slova archivářky jí při obracení stránek zněla v hlavě, každé nové odhalení bylo znepokojivější než to předchozí. Bylo jasné, že ten, kdo tento zločin spáchal, rozumí okultistickým rituálům, a bylo pravděpodobné, že udeří znovu, ale co s tím má společného Oliver. Byla si jistá, že ten chlapec je v moci okultistů a neví kudy kam.

Slečna Marlová s těžkým srdcem opustila archivářku, knihu zastrčenou v podpaží. Věděla, co musí udělat dál – promluvit si s detektivem Flyntem. Policie nadpřirozený aspekt vraždy nejspíš přehlédla, ale díky svým nově nabytým znalostem ho musela přesvědčit, aby se podíval dál než jen na všední věci, ale v první řadě zamířila do salónu slečny Blekové.

Vstoupila do dveří se starodávným zvonečkem, který upozornil na novou příchozí. Slečna Bleková se k ní hrnula s úsměvem na

tváři.

„Dobrý den! Vítám vás! Jaké máte přání?“

Slečna Marlová pochopila, že by asi moc u této dámy nepochodila, kdyby ji požádala o rozhovor se Silvií.

„Chtěla bych trochu přistříhnout vlasy,“ rozhlížela se kolem sebe slečna Marlová.

„Takže se chcete objednat?“

„Objednat. Jistě objednat,“ to se slečně Marlové moc nelíbilo. Nerada se ve svém vyšetřování něčím zbytečným zdržovala.

„Mohu vám doporučit naši Julii. Je skvělá a dámy ve vašem věku si ji nemohou vynachválit.“

„Jste moc milá, ale já bych se přece jen raději objednala u Silvie.“

„Máme tady dvě Silvie, kterou...“

„U té, co chodila s Oliverem Hartem,“ skočila ji do řeči slečna Marlová.

Nešlo přehlédnout, jak se slečna Bleková zarazila při zmínění jeho jména. Chvilí si podezíravě slečnu Marlovou prohlížela a pak řekla. „Zítra odpoledne by vás mohla vzít. Kromě přistříhnutí vlasů budete chtít ještě něco jiného? Doporučovala bych vám barvu v odstínu švestky. Moc by vám slušela nebo...“

„Nezlobte se,“ skočila ji opět do řeči, „já si vlasy nebarvím. V kolik hodin jste říkala, že mám přijít?“

„V 17. hodin,“ řekla chladným hlasem. Slečna Marlová se s ní rychle rozloučila a majitelka kadeřnického salónu se za ni dívala velmi podezíravými očima.

Druhá kapitola

Slečna Marlová dorazila do kanceláře detektiva Flynta. Detektiv byl zprvu skeptický, čelo se mu svažilo pochybnostmi. „Slečno Marlová,“ řekl chraplavým hlasem. „Oceňuji vaše nadšení, ale máme tu co do činění s velmi skutečným, velmi lidským zločinem.“

Slečna Marlová se však nenechala snadno odradit. Vložila své důkazy, vzor popálenin, Oliverovo podivné chování a historický kontext, který jí poskytla kniha. Detektiv Flynt naslouchal a jeho skepse pomalu ustupovala zvědavosti. „Dobrá,“ řekl nakonec. „Podívám se na to. Ale zatím si to nechte pro sebe.“

Druhý den vyrazila slečna Marlová za Silvií, bývalou přítelkyní Olivera. Slečna Marlová vystoupila z taxíku a svěží podzimní vzduch jí líbal tváře. Malebné dlážděné uličky Malých Benátek šeptaly tajemství, zatímco se prodírala úzkou cestičkou lemovanou zdmi porostlými břečťanem. Měkká záře pouličních lamp vrhala dlouhé stíny, které tančily s šustícím listím, tichý balet proměnlivých tvarů, které jako by skrývaly víc, než odhalovaly. Přišla sem hledat odpovědi, její zvědavost vzbudily zvláštní události kolem Silviina bouřlivého vztahu s Oliverem Hartem.

Slečna Marlová se blížila ke kadeřnictví, jehož výlohy zdobily zářivé plakáty s nejnovějšími vlasovými trendy. Když otevřela

dveře, zazvonil zvonek a nos jí naplnila sladká vůně laku na vlasy a vanilky. Hlasy zákazníků a cvakání nůžek utichly, když se v zrcadle setkaly oči kadeřnice Silvie s jejími. Vyměnily si vědoucí pohled, společné uznání nevyřčeného. Silvia ji pokynula, aby se usadila do křesla.

„Dobrý den,“ řekla slečna Marlová se zdvořilým přikývnutím.

„Dobrý den! Co si bude přát?“ zeptala se tichým hlasem Silvie.

„Prosím jen zastříhnout konečky. Jsem zvyklá nosit drol.“

„Chápu,“ pustila se Silvie do práce, zatímco slečna Marlová přemýšlela, jak začít rozhovor.

„Děkuji, že jste mě přijala, Silvie,“ začala slečna Marlová tichým, ale pevným hlasem. „Vím, že je to pro vás těžké období, ale potřebuji se vás zeptat na pár otázek ohledně Olivera Harta.“

Silviiny ruce se třásly, když položila pramen vlasů, na kterém pracovala. „Co chcete vědět?“ zašeptala.

Slečna Marlová ji uklidňujícím způsobem poplácala po ruce. „Jde o jeho chování předtím, než... před tou událostí. Nesvěřil se vám, že by se něčím trápil nebo se někoho bál.“

„Choval se tak divně,“ přiznala. „Vyděšeně mluvil o nějakém smrtícím paprsku a nějaké skupině lidí, kteří ho pronásledují. A dnes ráno mi říkal, že zabili jeho babičku.“

„Mohla byste mi o tom říct víc?“

Silvia se zhluboka nadechla, hlas se jí třásl. „Oliver říkal, že smrt jeho babičky nebyla jen podivná nehoda. Tvrdil, že se nejednalo o ‚spontánní vznícení‘, a že lidé, nějakí okultisté, s tím mají něco společného.“

Mlčely, zatímco ve vzduchu visela vážnost Silviiných slov. Myšlenky slečny Marlové se honily a spojovaly bizarní skládačku,

která ji dovedla na toto místo. Byla si jistá, že šlo o samovznícení. To četla ve svých studiích o paranormálních jevech, ale bylo to všeobecně považováno za mýtus, senzační příběh používaný k vysvětlení nevysvětlitelného. Ačkoliv se o záhadné věci zajímala, o smrtícím paprsku nikdy neslyšela.

„Slyšela jsem, že Oliver bral drogy. Nemohl tyto věci vykládat pod jejich vlivem?“

„Když chodil se mnou, kouřil jen trávu. Tvrdé drogy začal brát až jsme se rozešli.“

„Nezlobte se, ale vy jste přece už s Oliverem nechodila, když se to jeho babičce stalo?“

„Ano, už jsme spolu nechodili víc jak rok, ale stále jsme se scházeli. Bylo mi ho líto, tak jsem s ním občas zašla do kina a tak.“

„Vašemu příteli to nevadilo?“

„Kdo vám řekl, že mám přítele? Žádného nemám a určitě Oliver nebyl paranoidní ani pod vlivem drog, když mluvil o smrtící paprsku,“ řekla rozhodně Silvie.

Slečna Marlová se omluvila.

„A jaký je tedy váš názor na jeho chování?“ zeptala se.

Silviiny oči se zalily slzami. „Nevím, ale v jeho očích jsem viděla strach,“ odpověděla. „Bylo to skutečné. A teď je pryč, stejně jako jeho babička.“

„Oliver je pryč? Jak to myslíte, vždyť jsem s ním nedávno mluvila,“ zamračila se slečna Marlová.

„Prosím už se mě na nic neptejte?“ vykřikla Silvie a všechny přítomné dámy včetně kadeřnic se na ně s překvapením podívaly.

Slečna Marlová věděla, že strach může být silným motivátorem, a pokud byla pravda, co Silvie říkala, znamenalo to, že Oliverova

paranoia měla základ v realitě. Rozhodla se dostat se k jádru věci, odhalit pravdu o podivných událostech a temných postavách, které zřejmě pronásledovaly Olivera Harta.

Třetí kapitola

Jednoho večera, když slunce zapadalo nad vesnicí a vrhalo dlouhé stíny na dlážděné ulice, slečna Marlová obdržela horečný telefonát od Marie. „Oliver je pryč,“ řekla a hlas se jí třásl. „Nechal vzkaz, že už nemůže žít s pocitem viny.“

Slečně Marlové se sevřelo srdce. Byla si jistá, že Oliver není vrah; byl pěšákem v mnohem větší hře. S těžkým srdcem se vydala na policejní stanici, protože věděla, že musí jednat rychle, aby zabránila tomu, že nevinný chlapec padne za oběť něčemu mnohem zlověstnějšímu.

Když dorazila na místo, našla detektiva Flynta, jak se prochází ve své kanceláři a tváří se ustaraně. „Musím s vámi mluvit,“ řekla pevným hlasem.

Detektiv se zastavil a unaveně se na ni podíval. „Slečno Marlová, nemám na vás čas...“

„Prosím,“ přerušila ho naléhavým hlasem. „Myslím, že vím, co se stalo paní Hartové.“

Povzdechl si a gestem jí naznačil, aby se posadila. „Povězte mi to,“ řekl a jeho tón zněl rezignovaně.

Slečna Marlová vyložila svou teorii, hlas měla pevný navzdory zrychlenému tepu. „Okultisté, kteří si říkají Démoni osudu,“ začala,